

PARANNUSSAARNA

14.5.99

Parannussaarna ja legalismi

Aihe "Parannussaarna" herättää väkisinkin muutamia kysymyksiä. Ensinnäkin aihe herättää monen mielessä kielteisiä sivumerkityksiä tai mielikuvia saarnapöytästä tulikivenkatkuista nuhdesaarna pitävästä julistajasta, jota kuulijat korvat punaisena ja päät painuksissa kuuntelevat odottaen, milloin hän lopettaisi läksytyksensä. Parannussaarna saatetaan helposti samaistaa legalistiseen julistukseen, josta puuttuu lähes kokonaan evankeliumi ja joka sisältää salatun uskon ihmisen kykyyn ryhdistäytyä, kunhan hän saa tarpeeksi kovan potkun takamuksiinsa.

Saarnan tavoite

Toiseksi herää kysymys, mikä on ero tavallisen saarnan ja parannussaarnan välillä. Jos julistuksella ylipäänsä pyritään mihinkään tavoitteeseen tai minkäänlaisen muutoksen aikaansaamiseen kuulijoissa, niin eikö jokaisen saarnan tule olla parannussaarna. Parannushan tarkoittaa mielen muutosta, suunnan muutosta ja elämän muutosta. Jos ja kun vain ja ainoastaan lain ja evankeliumin tasapainoinen julistus voi synnyttää hengellistä elämää ja sen kasvua, niin jokaisen saarnan tulee olla parannussaarna.

Jumalattomuuden vanhurskauttaminen

Tämän päivän keskivertojulistusta kuunnellessa - herätysliikkeiden julistus mukaan lukien - jää väkisinkin epäilemään sitä, että halutaanko kuulijoiden elämään mitään muutosta. Vaikutelma saarnan tai puheen jälkeen on usein sellainen, että saarnamies on saanut kuulijat vakuuttuneeksi siitä, että vallitseville olosuhteille ja kuulijoiden sisäiselle tilalle ei voi yhtään mitään, mitään muutosta ei voi tulla mihinkään suuntaan, mutta eipä sitä tarvitakaan - sillä Jumalahan on niin ihmeen armollinen. Tämän päivän julistusta voisi karrikoiden nimittää ei suinkaan jumalattoman vanhurskauttamiseen tähtääväksi julistukseksi (vanhurskauttaminenhan on huikein mahdollinen muutos ihmisen asemassa Jumalan edessä ja koko hänen elämässään) vaan pikemminkin jumalattomuuden vanhurskauttavaksi julistukseksi. Raamattu ei kuitenkaan milloinkaan ota syntiin tai jumalattomuuteen nähden hyväksyvää, tai välttämättömänä pahana siedettävää asennetta. Monen julistajan virsi on: "Yritä nyt pikku hiljaa hyväksyä syntisyytesi, et siitä miksikään kuitenkaan muutu. Sitä paitsi ei sillä ole väliä kuinka syntinen olet, sillä Jumalan armo kyllä riittää." Sinänsä hyvässä tarkoituksessa julistettu sana voi olla itse asiassa aika lähellä sitä, mistä Raamattu sanoo, että armo käännetään irstaudeksi.

Keille parannussaarnoja oikein pitää julistaa? Kun niin epäuskoisissa kuin uskovissa on syntiä ja koska Jumala ei kerta kaikkiaan voi hyväksyä syntiä, niin parannussaarna, jonka tavoite on aina ihmisen vieminen synnistä Jumalan luo, kuuluu sekä uskosta osattomalle että uskovalle.

Parannussaarnan teho

On tärkeitä huomata, että parannussaarna ei ole sama asia kuin lain saarna. Laki ei ketään kykene pelastamaan eikä parantamaan. Siksi vaikka lain julistus kuuluu osana parannussaarnaan, se ei ole sen ainoa eikä edes tärkein osa. Lain tehtävä on riisua ihminen mahdollisuuksista millään omallaan selvitä tuomionalaisuudestaan, syyllisyydestään ja synnin orjuudesta vapaaksi. Lain tehtävä ei itse asiassa ole murtaa ketään, vaan osoittaa

pelkästään tosiasiat, jotka sinällään ovat riittävän musertavia. Parannussaarna ei siis ole sen kaltainen psyykkinen painostus - jota ikävä kyllä joskus vieläkin kohtaa - jolla ihmisen torjuntajärjestelmä saadaan murskatuksi, jotta hänet sitten saataisi manipuloiduksi "uskoontulokokemukseen". Tällaisesta prässäämisestä suomalainen julistus on tietoisesti yrittänyt vapautua langetakseen toiseen ääripäähän. Äärimmäisen "ihanalla" musiikilla ja tunteiden kohottamisella pyritään samaan päämäärään - kuitenkin niin "onnellisissa merkeissä", että ihmisen ei tarvitse ollenkaan törmätä omaan hirvittävään syntisyyteensä, vaan pääsee heti "suoraan" nauttimaan pelastetun ilosta eli psykologisilla tempuilla aikaan saaduista hyvän olon tunteista - jotka eivät seuraavaa aamua pitempään kestä. Eli suo siellä, vetelä täällä.

Vaikka aitoa lain julistusta tarvitaan pelastumistarpeen osoittamiseen ja tosiasioiden kohtaamiseen, todellisen muutoksen ihmiselämään voi saada aikaan vain evankeliumin julistus, sillä evankeliumin sanassa Pyhä Henki astuu ihmissydämeen ja Jeesus tekee asunnon ihmiseen. Muutos on myös raju: Vanhurskauttaminen ja uudestisyntyminen ovat maailmaa mullistavia muutoksia. Pyhitys, kristityn kasvu, voi jatkossa tapahtua myös vain lain ja evankeliumin voimalla, niin että sana synnyttää uskon kuuliaisuuden hylätä syntiä ja seurata kokosydämisesti Herraa.

Ilmassa roikkuva puhe

Herätyskristillisen julistuksen kriisi on pitkälti siinä, että ei julisteta lakia ja evankeliumia, vaan puhutaan laista ja evankeliumista. Puheilla ei pyritä tunkeutumaan kuulijan sydämeen vaan puheet jätetään ikään kuin roikkumaan ilmaan puhujan ja kuulijoiden välille. Tilaisuuden päätteeksi voidaan sitten pitää istunto, jossa voidaan antaa pisteet siitä, kenen puhe oli paras. Jos taas saarnataan kuulijan sydämeen lakia ja evankeliumia, niin tilaisuuden jälkeen kuulija lähtee joko synneistään entistä tietoisempaan paatumuksen tielle tai taipuu Sanan alle, tunnustaa syntinsä ja Herran armosta iloiten käy jatkamaan iloiten matkaansa Herralle kokonaisemmin antautuneena. Koska uskosta osaton tarvitsee evankeliumia pelastuakseen ja uskova tarvitsee evankeliumia kasvaakseen Herran omana, perinteinen jako evankelioimiskokouksiin ja hengellisesti hoitaviin kokouksiin on epämielekäs.

Kristus-saarna

Mikä ja millainen tulee sitten olla parannussaarnan sisältö? Yhdellä sanalla sanottuna Kristus. Parannussaarna asettaa ihmisen Herran pyhyiden ja rakkauden eteen niin, että verratessaan itseään Jeesukseen hän toisaalta joutuu epätoivoon omista mahdollisuuksistaan ja toisaalta ei voi muuta kuin jäädä Vapahtajan käsiin. Parannussaarna riisuu siis omista mahdollisuuksista ja toisaalta jättää kuulijan pelkästään Herran ehdottoman Golgatan rakkauden varaan. Parannussaarnan sisältöä Pietari kuvaa mielestäni erinomaisesti kerratessaan lähetyskäskyn sisällön "Korneliuksen kotiseuroissa", joista Jarmo Sormunen edellä on puhunut:

"Hän (Jeesus) käski meidän saarnata kansalle ja todistaa, että Jumala on asettanut hänet elävien ja kuolleitten tuomariksi. Hänestä kaikki profeetat todistavat, että jokainen, joka uskoo häneen, saa synnit anteeksi hänen nimensä kautta." (Apt. 10:42-43)

Juuri edellä Pietari oli julistanut Korneliuksen kotiin kokoontuneille evankeliumin siitä, että Kristus kuoli meidän syntiemme tähden, haudattiin ja nousi kolmantena päivänä kuolleista ja ilmestyi Herran valitsemille todistajille. Tällä evankeliumilla oli silloin ja on yhä voima pelastaa ihmisiä, siirtää heidät kuolemasta elämään, Saatanan vallasta Jumalan

valtakuntaan. Tuon julistetun evankeliumin voimasta Kornelius ja koko kokoontunut kuulijajoukko tuli uskoon, he saivat syntinsä anteeksi ja Pyhän Hengen lahjan.

Evankeliumin pelastava voima ei ole julistajan kyvyistä kiinni. Siinä on kysymys Herran omasta työstä, joka kykenee murtamaan kovimmankin kallion. Herra itse "ratsastaa" evankeliumin sanassa, sanan alla ja sanan kautta ihmissydämeen ja sijoittaa sinne koko evankeliumin sisällön: ristin uhrin tähden syntien anteeksiantamuksen ja lahjavanhurskauden, ylösnousemuselämän ja Herran näkemisen uskon silmillä. Evankeliumin julistajalta vaaditaan ainoastaan yhtä asiaa. Kun hän saa tilaisuuden julistaa yhdelle tai useammalle ihmiselle evankeliumia, hänen on muistettava, että Herra itse on paikalla ja on erittäin kiinnostunut siitä, puhuuko hän sitä, mitä Herra käski hänen puhua.

Herra käski meitä julistaa kahta asiaa:

1. Hän on elävien ja kuolleiden Tuomari. Hän ei vain tule tuomitsemaan eläviä ja kuolleita, kun Hän tulee kirkkaudessaan takaisin, vaan Hän on jo nyt elävien Tuomari. Halusivat ihmiset kuulla tai eivät, heille on kerrottava, että he eivät hetkeäkään voi välttää elävien Tuomarin pyhää katsetta. Herra tuo valoon kaikkein pimeimmätkin kätköt. Ellet tänään suostu Hänen tuomittavakseen, joutuu elämäsi kuitenkin lopulta tämän Tuomarin lopulliseen käsittelyyn.

2. Jeesuksen nimessä jokainen Häneen uskova saa syntinsä anteeksi. Tämäkin viesti on kerrottava lyhentämättömänä. Herra ei kysy uskon määrää. Jokainen, joka huutaa avukseen Hänen nimeään, pelastuu. Syntien anteeksiantamus on ehdoton, lopullinen ja kaiken kattava, mutta se kohdistuu vain niihin, jotka jättävät itsensä Jeesuksen ristin sovitustyön ja ylösnousemuksen voiton varaan, eli uskovat Hänen nimeensä. Vapisevan sydämen heikoinkin huokaus Jeesuksen puoleen riittää takaamaan täyden anteeksiantamuksen, koska Jeesuksen veri riittää puhdistukseksi kaikista synneistä.

Tämän päivän julistuksen ongelmakohta on usein siinä, että halutaan viedä ihmiset ensimmäisen kohdan ohi suoraan kohtaan kaksi. Mutta jos Jeesuksen Herruus ja Hänen ehdoton tuomiovaltansa sivuutetaan, anteeksiantamuksesta tuleekin vain syyllisyyden tunnon lievennys tai helpottamismekanismi eikä se, mitä Raamattu anteeksiantamuksella tarkoittaa.

Suhteen palauttaminen

Anteeksiantamuksessa on kysymys suhteen palauttamisesta. Ei tietenkään voi kieltää sitä, etteikö vihan, katkeruuden ja kaunan ylittäminen ja katkenneen suhteen palautuminen ennalleen olisi varsin koettavissa oleva asia, mutta itse kokemus ei ole olennaisinta. Ratkaisevaa on se, että kaksi, jotka eivät kulkeneet yhdessä, palaavat yhteiselle tielle. Jumalan anteeksiantamus on aina Jumala-suhteen palauttamista ja Jumalan yhteydessä vaeltamisen palauttamista, siksi Jeesus on aina ensin tuotava ihmisten silmien eteen ehdottomana mittana, lopullisena Tuomarina. Kun totuus ja armo suutelevat toisiaan evankeliumin sanassa, silloin löytyy pelastus ja silloin ihmiset myös taipunut parannukseen.

Tekstiuskollisuus

Mielestäni parasta parannussaarnaa on se, että julistamme tekstiuskollisesti nimenomaan teksteistä emmekä temaattisesti aiheista. Kun annat tekstissä näkyvien Jeesuksen kasvojen loistaa kuulijoiden sydämiin, niin joku tekee parannuksen ja joku paatuu, mutta ei tarvitse jäädä mitäänsanomattomuuden autiuden keskelle.

Lopuksi tähän pieni esimerkki saarnasta, jota ei ole tarkoitettu parannussaarnaksi alun perin, mutta joka on osoittautunut sellaiseksi joissakin tilanteissa:

Esimerkkisaarna

Vanhurskaus ja laupeus

Tekstinä oli Joh.8:1-11:

- 1. Mutta Jeesus meni Öljymäelle.*
- 2. Ja varhain aamulla hän taas saapui pyhäkköön, ja kaikki kansa tuli hänen luoksensa; ja hän istuutui ja opetti heitä.*
- 3. Silloin kirjanoppineet ja fariseukset toivat hänen luoksensa aviorikoksesta kiinniotetun naisen, asettivat hänet keskelle*
- 4. ja sanoivat Jeesukselle: "Opettaja, tämä nainen on tavattu itse teosta, aviorikosta tekemästä.*
- 5. Ja Mooses on laissa antanut meille käskyn, että tuommoiset on kivitettävä. Mitäs sinä sanot?"*
- 6. Mutta sen he sanoivat kiusaten häntä, päästäkseen häntä syyttämään. Silloin Jeesus kumartui alas ja kirjoitti sormellaan maahan.*
- 7. Mutta kun he yhä edelleen kysyivät häneltä, ojensi hän itsensä ja sanoi heille: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä".*
- 8. Ja taas hän kumartui alas ja kirjoitti maahan.*
- 9. Kun he tämän kuulivat ja heidän omatuntonsa todisti heidät syyllisiksi, menivät he pois, toinen toisensa perästä, vanhimmista alkaen viimeisiin asti; ja siihen jäi ainoastaan Jeesus sekä nainen, joka seisoi hänen edessään.*
- 10. Ja kun Jeesus ojensi itsensä eikä nähnyt ketään muuta kuin naisen, sanoi hän hänelle: "Nainen, missä ne ovat, sinun syyttäjäsi? Eikö kukaan ole sinua tuominut?"*
- 11. Hän vastasi: "Herra, ei kukaan". Niin Jeesus sanoi hänelle: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee".*

Ishimoto

Noustuani junaan Tokushiman asemalta Shikokun saarella Japanissa viereeni istahti japanilaiseksikin pienikokoinen, mutta erittäin lihaksikas ikäiseni mies. Hän alkoi heti jutella minulle. Lyhyen matkan päätteeksi kutsuin hänet kotiini vierailulle. Hän yllätyksekseni otti kutsuni todesta ja saapui parin päivän kuluttua luokseni iso kakkulaatikko kädessään. Japanilainen kohteliaisuus vaatii tullaistensa. Kävi ilmi, että tämä Ishimoto-niminen mies oli Japanin järjestäytyneen rikollisuuden Yamaguchi-kumi -nimisen rikollisliigan entinen jäsen ja tapaamishetkelläni lisäksi pahoin alkoholisoitunut ja sydänsairas. Hän oli japanilaisessa monella tavalla syrjivässä yhteisössä merkitty mies. Kukaan kunniallinen ihminen ei halunnut olla hänen kanssaan missään tekemisissä, varsinkin kun hän oli usein erittäin väkivaltainen käytökseltään. Luulen, että kotimme oli niitä harvoja paikkoja, jossa häntä edelleen pidettiin ihmisenä. Välillemme kehittyi ystävyys, jota kesti kaksi ja puoli vuotta aina hänen kuolemaansa asti.

Ensi visiitillä ojensin hänelle Uuden testamentin ja kerroin hänelle jotain evankeliumista, jota hän ei ollut koskaan aikaisemmin kuullut. Hän otti kirjan vastaan ja palasi kotiinsa. Parin kolmen päivän kuluttua hän palasi jälleen meille ja kertoi lukeneensa koko Uuden testamentin, mutta sanoi heittäneensä sen sitten likaojaan. Mutta sitten hän lisäsi: "Olisi siinä kirjassa kuitenkin yksi mahtava juttu!" Kysymys oli tämän päivän tekstistämme, joka ei koskaan päästänyt häntä rauhaan. Lähes joka tapaamisemme yhteydessä hän palautti mieleemme tuon mahtavan jutun. Yhteisönsä totaalisesti hylkäämänä hän osasi samaistua omasta mielestään hyvien ihmisten kiinni ottamaan naiseen. Samalla hän oli tajunnut jotain

siitä miten erilainen Jeesus on kuin kaikki muut.

Väärin ymmärretty teksti

Harvaa raamatunkohtaa täällä Suomessakaan lainataan niin usein kuin tekstiämme. Kuitenkin luulen, että se on eräs kaikkein väärinymmärretyimpiä kertomuksia Raamatussa. Kun olemme joskus kuulleet jonkun selittävän jotain tekstiä, olemme erittäin taipuiset lukemaan oppimamme tulkinnan tekstiin siinä määrin, että myöhemmin meidän saattaa olla erittäin vaikea lukea sitä, mitä sanassa on todellakin kirjoitettu. Näin käy erittäin helposti kaikkein tutuimmille teksteille kuten Tuhlaajapoika, Laupias Samarialainen jne.

Muistan kouluvuosiltani, miten kotiimme oli kokoontunut naisten raamattupiiri. Sillä kertaa käsiteltiin juuri tätä tekstiä. Mieleeni jäi lähtemättömästi naisten ensimmäinen reaktio tekstin lukemisen jälkeen. Se oli ilmaus syvästä moraalisesta närkästyisestä: "Miksei sitä miestäkin otettu kiinni, hänhän oli ainakin yhtä syyllinen kuin nainenkin. Aina heikommista eli naisista tehdään syyllisiä!" Tietenkään näin ilmaistussa asiassa ei sinänsä ole mitään totuuden vastaista. Ikävä kyllä halki aikain naiset ovat saaneet paljon kärsiä eivät vain omista vaan myös miesten synneistä.

Syyttäjien tavoite

Kuitenkin tekstin lukeminen tällä tavalla on lähes täydellistä luetun väärinymmärtämistä. Jae 6 kuitenkin kuuluu: "He puhuivat näin pannakseen Jeesuksen koetukselle ja saadakseen sitten aiheen syyttää häntä" Se osoittaa aivan selvästi, etteivät lainopettajat ja fariseukset tavoitteena ollut suinkaan naisen tuomitseminen kuolemaan ja niin saattaminen vastuuseen synnistään. Nainen oli heille itse asiassa aivan yhdentekevä. He olivat ainoastaan kiinnostuneet Jeesuksen itsensä saattamisesta pois päiviltä. He olivat jo pitempään etsineet tilaisuutta voidakseen syyttää Jeesusta jostakin sellaisesta, jolla he saisivat raivatuksi Hänet pois heidän tieltään. Jeesuksen suosio oli alkanut käydä heidän omalle asemalleen uhkaksi, ja heidän uskonnollinen ylpeytensä ja halu pitäytyä uskonnolliseen valheeseen ajoivat heitä etsimään tilaisuutta Jeesuksen itsensä surmaamiseen. Lopullinen surmaamispäätös oli vielä tekemättä, mutta laillisia perusteita sen tekemiseen etsittiin. Jos ne olisi löytynyt, olisi myös ryhdytty nopeaan toimintaan Jeesuksen raivaamiseksi pois tieltä.

He olivat jo pitkään seuranneet Jeesuksen menettelytapoja, olivat nähneet Hänen anteeksiantavan mielensä syntisiä kohtaan ja toisaalta Jeesuksen äärimmäisen ankaran totuudellisuuden vaatimuksen. Näitä Jeesuksen ominaisuuksia he päättivät käyttää hyväkseen saattamalla ne ristiriitaan keskenään. He olivat tarkkaan valmistelleet aamun tapahtuman. Naisen kiinnisaaminen aviorikoksesta ei ollut mikään ongelma. Tietyllä alueella kaupungissa harjoitettiin prostituutiota. Muutama mies lähetettiin pidättämään joku onneton, ja nyt heillä olisi Mooseksen lain mukaiset pitävät todisteet tätä naista vastaan.

Tarkoin laskettu ansa

He olivat laskeneet, että heidän kysymykseensä aviorikoksesta kiinniotetun naisen kohtalosta, Jeesus voisi vastata vain kahdella tavalla. He tiesivät, että Mooseksen laki oli heidän puolellaan. Siellähän lukee selvästi (5.Moos. 22:22-24):

Jos joku tavataan makaamasta naisen kanssa, joka on toisen miehen aviovaimo, niin kuolkoot molemmat, sekä mies, joka makasi vaimon kanssa, että vaimo. Poista paha Israelista. Jos joku neitsyt on kihloissa miehen kanssa ja toinen tapaa hänet kaupungissa ja makaa hänen kanssaan, niin viekää molemmat sen kaupungin portille ja kivittäkää heidät kuoliaaksi, tyttö siksi, että hän ei huutanut apua kaupungissa, ja mies siksi, että hän teki

väkivaltaa lähimmäisensä morsiamelle. Poista paha keskuudestasi.

Jeesuksen olisi joko pakko yhtyä Mooseksen lain vaatimukseen tai sitten hyljätä se. He olivat varautuneet siihen, että kummalla tavalla tahansa Jeesus vastaisi, he voisivat saattaa Hänet pois päiviltä. Jos Jeesus yhtyisi Mooseksen lain vaatimukseen naisen kuolemantuomiosta, he voisivat raastaa Jeesuksen Pilatuksen eteen ja syyttää Häntä yllytyksestä kapinaan Rooman valtaa vastaan. Roomalaiset olivat pidättäneet nimittäin kuolemantuomion julistamisen ja toimeenpanon omiin tuomioistuimiinsa. Fariseukset ja lainopettajat tiesivät, että rangaistus kapinaan yllyttämisestä olisi kuolema. Heillä olisi mitä parhaat todisteet Jeesusta vastaan. Varomaton sana on aina diktatuureissa riittänyt kuolemantuomion saamiseen.

Jos taas Jeesus osoittaisi armoa naista kohtaan, mitä he pitivät todennäköisenä vaihtoehtona Jeesuksen aiemmin vastaavissa tilanteissa osoittaman käytöksen nojalla, he pääsisivät syyttämään Häntä vääräksi profeetaksi. Samainen Mooseksen laki langettaa kuolemantuomion jokaiselle väärälle profeetalle, joka opettaa vastoin Jumalan sanaa:

Mutta se profeetta tai unennäkijä surmattakoon, sillä hän on julistanut luopumusta Herrasta, teidän Jumalastanne, joka vei teidät pois Egyptin maasta ja vapahti sinut orjuuden pesästä, ja on tahtonut vietellä sinut siltä tieltä, jota Herra, sinun Jumalasi, käski sinun vaeltaa. Poista paha keskuudestasi. (5.Moos.13:5)

Jos siis Jeesus päästäisi onnettoman naisen vapaaksi, he olivat varautuneet ottamaan Hänet kiinni ja viemään hänet vähin äänin kaupungin ulkopuolelle Rooman silmän kantamattomiin ja kivittämään Hänet siellä, aivan niin kuin he muutamia kuukausia myöhemmin tekivät Stefanukselle. He tiesivät, että kukaan juutalainen ei tulisi heitä syyttämään roomalaisten edessä tästä syystä. Olihan kyseessä Jumalan Sanan pyhyiden puolustaminen.

Jeesus yllättää

Mutta heidän laskelmansa pettivät Jeesuksen edessä. Kun he Mooseksen lakiin vedoten vaativat vastausta kysymykseen, mitä Jeesuksen mielestä naiselle oli tehtävä, Hän ei vastannutkaan mitään, vaan kyyristyi maahan ja alkoi kirjoittaa siihen jotain. Arvelut siitä, mitä Jeesus kirjoitti, ovat kulkeneet kovin moniin suuntiin, mutta silti esitän yhden niistä, joka on uskottavan tuntuinen, koska se perustuu Vanhan Testamentin sanaan. Jeremian kirjassa (17:13) sanotaan:

Israelin toivo, sinä Herra! Kaikki, jotka sinut hylkäävät, joutuvat häpeään. "Jotka minusta luopuvat, ne kirjoitetaan tomuun.(Japanilainen käännös: "heidän nimensä kirjoitetaan tomuun") Sillä he ovat hyljänneet elävän veden lähteen, Herran."

Uskoisin, että Jeesus kirjoitti maahan naisen nimen. Sillä Hän osoitti Vanhan Testamentin ulkoa osanneille lainoppineille ja fariseuksille, että nainen oli todellakin synnillään hyljännyt elävän veden lähteen Herran. Siksi hänen nimensä kirjoitettiin tomuun.

Syyttäjät saivat Jeesuksen käytöksestä uutta vettä myllyynsä ja vaatimalla vaativat Häneltä suullista vastausta kysymykseensä. Silloin Jeesus nousi ylös ja lausui: "Joka teistä on synnitön, se heittäköön häntä ensimmäisenä kivellä".

Naisen ja syyttäjien tuomio

Jeesuksen vastauksen on usein ymmärretty tarkoittaneen armahdustuomiota naiselle, mutta siitä ei todellakaan ollut kysymys. Jeesus yhtyi tiukasti Mooseksen lakiin ja naisen korvien

kuullen julisti hänelle kuolemantuomion. Nainen jäi odottamaan ensimmäisen kiven lentämistä. Kuitenkin Jeesus liitti tuomioonsa ehdon, että vain synnittömällä oli oikeus heittää ensimmäinen kivi. Toisen ja kolmannen kiven heittäjille ei asetettu enää mitään vaatimuksia.

Sen jälkeen Jeesus kumartui jälleen maahan ja alkoi kirjoittaa siihen toistamiseen. Uskoisin, että tällä kertaa Hän alkoi kirjoittaa syyttävien fariseusten ja lainoppineiden nimiä vanhimmasta alkaen nuorimpaan asti. Kun he näkivät omien nimiensä ilmestyvän näkyviin, heidän omatuntonsa todisti heistä, että he olivat täynnä murhan himoa Jeesusta kohtaan ja heidän muista synneistään. Ja niin he lähtivät vanhimmasta alkaen pois paikalta.

Omantunnon voima ja heikkous

Fariseukset ja lainopettajat eivät olleet ottaneet laskelmissaan huomioon sitä, että omatunto on lahjomaton tuomari, jonka Jeesuksen käytös ja sanat herätti väkevästi toimimaan. Se paljasti heidän murhanhimonsa, kateutensa ja vallanhimonsa. Mutta omatunto, joka toistuvasti paadutetaan menettää kuitenkin lopulta kykynsä estää ihmistä tekemästä suunnittelemaansa syntiä. Fariseukset ja lainopettajat menivät pois ja paaduttivat sydämensä siihen asti, että kun he seuraavan kerran saivat tilaisuuden Jeesuksen surmaamiseen, heitä ei enää mikään pidätellyt. Jeesus toimitettiin ristille ja siinä vaiheessa eivät he enää kyselleetkään sitä, mahtoiko heidän oma käytöksensä olla Mooseksen lain kanssa sopusoinnussa vai ei. Hirvittävää on Jeesuksen Sanan ja omantunnon tuomitsemana lähteä Jeesuksen luota pois. Niin tehdessään ihminen jää Jeesukselta kuulemansa tuomion alle ja voi jopa lopullisesti paaduttaa sydämensä.

Omantunnon kiinni ottama

Kun Jeesus ojensi toistamiseen itsensä, kaikki naisen syyttäjät olivat poistuneet paikalta. Usein on ihmetelty, miksi nainen ei tämän tilaisuuden tullen ottanut jalkoja alleen ja paennut hänkin pois. Mutta hän ei voinut, sillä Jeesuksen julistama tuomio hänestä oli osunut hänen sydämeensä ja omaantuntoonsa niin, että hän ei kyennyt pakenemaan Jeesuksen luota. Hänen oli pakko tunnustaa, että kuolemantuomio oli hänelle oikein ja nyt hän vain odotti.

Sapporon kuolemaantuomittu

Eräs nuori mies oli saanut Japanissa kuolemantuomion kahden ihmisen murhasta. Hän odotti tuomionsa toimeenpanoa Sapporon keskusvankilassa, kun eräs jo pitempään vankilatyötä tehnyt pastorinrouva Keto päätti ottaa häneen yhteyttä. Hän kirjoitti miehelle Jeesuksesta, joka lyötiin ristille hänenkin syyllisyytensä tähden kahden rikollisen keskelle. Mies vastasi, että hänellä ei ole enää mitään toivoa. Hänen syyllisyytensä oli niin murskaava, että hän ei odottanut muuta kuin saavansa pian kuolemantuomionsa, sillä hän tiesi, että se oli hänelle oikein. Omantuntonsa kiinniottama ei helpolla pääse pakoon.

Tälle kuolemaantuomitulle koitti kuitenkin se hetki, kun avoimen Raamatun äärellä Jumalan Pyhä Henki kirkasti hänelle, että Jeesus oli sovittanut hänenkin iankaikkisen syyllisyytensä. Hän sai kokea armahdetun rauhan ja riemun. Hän sai johdattaa jopa 12 muutakin kuolemaantuomittua Herran armon tuntemiseen ennekuin hänen tuomionsa pantiin toimeen. Ylistyslaulu huulillaan hän sai jättää tämän maan.

Usko ja epäusko

Uskovan ja epäuskoisen sydämen ero paljastuu naisen ja lainoppineiden tavasta toimia omantunnon syyllistäminä. Kun uskona sydän kuulee tuomion itsestään, se ei voi muuta kuin jäädä Tuomarin eteen ja jättää kohtalonsa Tuomarin totuudellisuuden ja armon varaan.

Epäusko taas tuomion kuultuaan uskoo edelleen omiin mahdollisuuksiinsa jotenkin selviytyä ja lähtee Tuomarin luota pois - paaduttaakseen itsensä ja jäädäkseen tuomion alle. Epäusko on olemukseltaan suunnatonta uskoa omaan itseensä eikä suinkaan uskon puutetta.

Armon sanat

Jeesuksen käsiin ja tuomion alle jäänyt nainen sai kuulla ihmeelliset armon sanat: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee".

Mutta joku nyt saattaa ihmetellä, millä oikeudella Jeesus, joka oli se ainoa synnitön ja siis se ainoa, jolla olisi ollut oikeus heittää ensimmäinen kivi, jättää sen heittämättä. Eihän noiden syyttäjien syntisyys naisen syntisyyttä tyhjäksi tehnyt. Ihmisten edessä me helposti puolustaudumme vetoamalla muidenkin syyllisyyteen. Mutta muiden syyllisyys ei ole minkäänlainen lieventävä asianhaara Jumalan pyhyiden edessä.

Asettuiko Jeesus lopultakin Mooseksen lakia vastaan armahtaessaan naisen ja kutsuessaan hänet uuteen elämään. Joutuiko Jeesuksen julkinen opetus ja Hänen yksityissielunhoitonsa ristiriitaan keskenään.

Ei, siitä ei todellakaan ollut kysymys. Jeesus saattoi armahtaa naisen siitä syystä, että Hän itse otti naisen synnin kantaakseen. Naisen synti sai kuolemantuomion, kun Jeesus lyötiin alastomana ristin puuhun. Jeesus ei tullut Mooseksen lakia kumoavaan vaan täyttämään. Hänellä on oikeus julistaa Sinullekin anteeksiantamuksen ja armon sana siksi, että Hän on jo kärsinyt syntiesi tuomion Golgatan ristillä.

Tänään sinulta kysytään: Oletko valmis tuomittuina jäämään Jeesuksen eteen, vai lähdetkö pois omille teillesi? Jos Herran tuomion omassatunnossasi kuulleena lähdet pois, jäät Herran tuomion alle. Mutta jos satutetulla sydämellä jäät Jeesuksen eteen saat kuulla ihanat sanat: "Poikani, tyttäreni, sinun syntisi annetaan sinulle anteeksi. Mene rauhaan ja lähde uuteen elämään Kristuksen kanssa ja Hänen evankeliuminsa kanssa."

Mene, äläkä enää syntiä tee

Jeesuksen sanoihin: "En minäkään sinua tuomitse; mene, äläkä tästedes enää syntiä tee", sisältyi anteeksiantamuksen lisäksi myös vapautus. "Mene!" tarkoittaa sitä, että nyt olet vapaa. Kun Poika tekee totuuden sanallaan ihmisen vapaaksi, hän pääsee synnin ja lain alta vapauden ja armon alle. Se merkitsee uutta elämän piiriä, jossa elämän sisällöksi muodostuu tuo suuri Vapauttaja Jeesus Kristus. Saat lähteä liikkeelle, vapaana mutta rakkauden siteellä nyt Jeesukseen itseensä liitettynä. Armahdettu ja vapautettu saa tehtäväkseen noudattaa iloiten Vapauttajan tahtoa.

Mutta Jeesus tiesi, että armahdetussakin ja vapautetussakin asuisi edelleen syntinen luonto ja maailma olisi edelleen houkutusineen ympärillämme. Siksi Herra antoi myös kehotuksen tietoiseen taisteluun syntiä ja kiusauksia vastaan. Mutta kysymys ei ole enää taistelusta omin voimin. Taistelu syntiä ja kiusauksia vastaan on verinen, mutta Herra Jeesus Kristus on itse kanssamme tässä taistelussa. Hän lahjoittaa Pyhän Hengen sydämiimme kuolettamaan turmeltunutta luontoamme ja viemään meidät uuteen vapaaseen elämään.

Herran armahdus ei siis merkitse paluuta entiseen syntielämään, vaan vapautusta, jossa elämä järjestetään kokonaan uudestaan. Keskipisteeksi ja hallitsijaksi tulee nyt Herra, Hänen rakkautensa, Hänen tahtonsa, Hänen sanansa ja Hänen evankeliuminsa.

Herran kehotukseen ja sanaan sisältyy myös aina lupaus Hänen voimastaan. Voiman kiusausten voittamiseen Sinä saat sillä hetkellä, kun suostut Herran sanan alle eli olet kuuliainen Hänelle. Vaikka Herran seuraaminen on ankaraa sotaa syntiä vastaan ja vaikka syntinen luontomme saa ajoittain meistä yliotteen ja lankeamme, niin silti se on voittoisaa. Jokaista tappiosta saa nousta Herran uuden armon avulla ja jokaiseen uuteen kiusaukseen Herra antaa sanansa: "Älä enää syntiä tee!" Tässäkin on kysymys viime kädessä siitä, uskommeko Herran sanaa vai pidämmekö kilvoituksessakin ohjat omissa käsissämme.

Herra kysyy Sinulta: Haluatko Sinä jäädä Herran armon alle ja noudattamaan Hänen sanansa, vain kuljetko oman tiesi? Herra asettaa eteesi elämän ja kuoleman. Valitse siis elämä Hänen seurassaan!